Φρεσκάδα στην κατάψυξη

Με πηγαίο κέφι και παιχνιδιάρικη διάθεση ξεκίνησε η επανάληψη του σαιξπηρικού έργου *Αγάπης αγώνας άγονος* (*Love's labour's lost*) στην Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου. Η παράσταση του Στάθη Λιβαθινού, που επισημάνθηκε ως μία από τις επιτυχίες της προηγούμενης σεζόν, έχει πράγματι πολλές αρετές. Αρχικά, μια καλή μετάφραση από τον Στρατή Πασχάλη που, μέσα από τη μουσικότητα, συναντά το σφυγμό του κειμένου. Έπειτα, ένα έξυπνο σκηνικό – τοίχοι ντυμένοι με ταπετσαρία που αντιγράφει τον μυστικό κήπο του συμβολιστή ζωγράφου Ανρί Ρουσό (*The dream*) και χάρτινα λουλούδια που πέφτουν από τον ουρανό δημιουργώντας από το τίποτα έναν κόσμο παιδικής αθωότητας. Επιπλέον, μια ολόκληρη σειρά από θεότρελα κοστούμια τα οποία, με ευφάνταστο τρόπο, γλιστράνε στην ελισαβετιανή εποχή (σκηνικά-κοστούμια Ελένη Μανωλοπούλου). Έχει, τέλος, εξαιρετική μουσική (Θοδωρής Αμπαζής) και ευρηματικές χορογραφίες (Μαριέλα Νέστορα). Και ένα επιτελείο νέων ηθοποιών που σφύζουν από ζωντάνια.

Ποιο μπορεί, λοιπόν, να είναι το πρόβλημα; Το γεγονός ότι όλα τα παραπάνω χάνουν τη φρεσκάδα τους μετά την πρώτη ώρα –το θέαμα όμως διαρκεί τρεις ώρες– τυποποιούνται και επαναλαμβάνονται. Το έργο του μεγάλου ελισαβετιανού δραματουργού κλίνει περισσότερο στη φάρσα παρά στη δραματική κωμωδία, οι ηθοποιοί εξαντλούνται και εξαντλούν και εμάς.

Είναι, βέβαια, ένα *«παράξενο έργο, πρώιμο, σχεδόν πρωτόλειο (1593-1594), με γοητευτικές αδεξιότητες και γρήγορες λύσεις...»*, όπως επισημαίνει και ο μεταφραστής του. Το *Αγάπης αγώνας άγονος* συνυφαίνει την ποίηση με χοντροειδή αστεία, το λυρισμό με στίχους του συρμού, τη ρίμα με την πρόζα, την εξευγενισμένη σάτιρα με το δράμα. Δύσκολα επιλέγει κανείς, λοιπόν, ποια κατεύθυνση θα ακολουθήσει. Ωστόσο, πέρα από τις ασάφειες που εκπορεύονται μέσα από τη νεανική ορμή του, έχει σαφέστατο προσανατολισμό. Αυτόν που γεννά ο εσωτερικός πεσιμισμός: έρωτας σημαίνει αδιέξοδο, ένα παιχνίδι που παίζεται για να ματαιωθεί, ένας αγώνας άγονος.

Και ο Σαίξπηρ «παίζει» με τις έννοιες και με τους ήρωες του – μια ομάδα ευγενών στην αυλή του βασιλιά της Ναβάρας που η επιθυμία τους να στερηθούν τις σαρκικές απολαύσεις για να αφοσιωθούν στη μελέτη ανατρέπεται με την επίσκεψη μιας γαλλίδας πριγκίπισσας και της γυναικείας συνοδείας της.

Η Μαρία Ναυπλιώτου και ο Στάθης Γράψας από το σαιξπηρικό *Αγάπης αγώνας άγονος*, σε σκηνοθεσία Στάθη Λιβαθινού, για την Πειραματική Σκηνή του Εθνικού Θεάτρου